

"תורה של עם ישראל"

1. אורות הקודש / חלק א / עמוד קעח / החדוש והתלמוד -

הבינה מדעתנו, זאת היא הנקודה העליונה שבחתימות הרוחניות. כל מה שגמלמד הרי הוא נקלט מבחוץ, ונופל הוא בצבינו. לעומת ההגוי בקרב הנשמה פנימה. כל התלמוד אינו כי אם עצה עמוקה אך לדלות מתוך החבוי בלב, במעמקי הנשמה, את המובן הפנימי, מהדעת. הדעת הולך הוא הזורם, יוצר הוא ופועל. המחדש העליון איננו מחדש, כי אם מעתיק. מביא אורות חדשים חיים ממקום עליון מקורי, אל המקום שעוד לא היו שם. ממקום לא ידעו עיט, ולא שזפתו עין איה, אשר לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. ובחתימות הגדולה האישית נוצרה האזן הנאמנה, חלב השומע, אשר לא יאמר דבר שלא שמע מפי רבו, נביאי אמת וצדק, אשר דבר ד' כפיהם אמת.

2. מסכת ראש השנה פרק ב משנה ט

שלה לו [לרבי יהושע] רבן גמליאל, גזרני עליך שתבוא אצלי במקלד ובמעותיך ביום הכפורים שחל להיות בחשבונך. הדין ומצאו רבי עקיבא מצר, אמר לו, יש לי לתמוד שכל מה שעשה רבן גמליאל עשוי, שנאמר, (ויקרא כג) אלה מועדי יי מקראי קדש, אשר תקראו אתם, בין בזמנך בין שלא בזמנך, אין לי מועדות אלא אלו. בא לו אצל רבי דוסא בן הרבינס, אמר לו, אם באין אנו לדון אחר בית דינו של רבן גמליאל, צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו, שנאמר (שמות כד), ויעל משה ואהרן נרב ואביהוא ושבעים מקהני ישראל. ולמה לא נתפרשו שמונתן של זקנים, אלא לתמוד, שכל שלשה ושלשה שעמדו בית דין על ישראל, הרי הוא בבית דינו של משה. נטל מקלו ומועותיו בידו, והלך לייבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל יום הכפורים להיות בחשבונך. עמד רבן גמליאל ונשקו על ראשו, אמר לו, בא בשלום, רבי ותלמידי, רבי בחכמה, ותלמידי שקבלת את דברי:

3. דרשות הר"ן - הדרוש האחד עשר

וצוה אליהם שיתנהגו בדבר ההוא על פי מה שיבררו בית דין הגדול העומד בלשכת הגזית כאמרו: כי יפלא ממך דבר וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלוקיך בו, על פי התורה אשר

יורד ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל וגו'. ובא בקבלת רז"ל אפי' אמר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, כלומר אפילו ברור לך הדבר שאין האמת כדברי הוראת הסנהדרין אעפ"כ שמע אליהם, כי כן צוה ה' ימי' שגנהגו בדני התורה ומוצתיה כפי מה שיכריעו הם, יסכימו לאמת או לא יסכימו. וזה כענין ר' יהושע עם רבן גמליאל שיצוהו רבן גמליאל שיבא [במקלו] במעותיו [אצלו] ביום הכפורים שחל להיות בחשבונך וכן עשה. שאחר שהשיי מסר ההכרעה אליהם מה שישכימו הם הוא מה שיצוה ה' בדבר ההוא. ועל זה אנו בטוחים במוצות התורה ובמשפטיה, שאנו מקיימים רצון שם ית' בהם כל זמן שנסמוך על מה שהסכימו [בהם] גדולי הדור:

4. אורות התורה / פרק א-תורה שבכתב ותורה שבעל פה ת

תורה שבעל פה אנו יורדים כבר אל החיים. אנו חשים שהננו מקבלים את האורה העליונה בצנור השני שבנשמה, בצנור המתקרב לחיי המעשה. אנו חשים, שרוח האמה, הקשורה כשלהבת בגחלת באור תורת אמת, היא גרמה באפיה המיוחד, שתורה שבעל פה נוצרה בעזרתה המיוחדת. ודאי כלולה היא תורת האדם הזאת בתורת ד' 2, - תורת ד' היא גם היא. העין הפקוחה של יוצרם באספקלריה המאירה 3, הנאמן בכל בית ד' 4, לא אפשר שממנה תהיה נעלמת שיפעת-חיים זאת לכל פתוחיה. גם מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נאמר למשה מסיני שני אורים הללו עושים עולם שלם, ששמים וארץ ישקו בתוכו

5. אורות התורה / פרק א-תורה שבכתב ותורה שבעל פה ת

תורה שבעל פה מנחת בעינם אפיה של האמה, שמצאה את ברכתה על ידי הגלוי השמימי של תורה שבכתב. בהתגלותה נמוכה היא תורה שבעל פה מתורה שבכתב. כי חרי הגורם הראשי למצא את נתיבתה היא התורה שבכתב, היחש העליון של האמה עם האלהות העליונה, עם המגמה של המגמות, עם הנצח והזהר שבעולמים ומלמעלה של כל כליותם. אבל בעזרה הפנימית הלא התורה נתנה לישראל בשביל סגולתם הפנימית העליונה, חרי גרמה סגולה אלהית גנוזה זו להופעת תורה מן

השמים עליהם, ונמצאת עליונה תורה שבעל פה בשרשה משרש תורה שבכתב, "חביבין דברי סופרים יותר מדברי תורה" 7.

7 חביבין דברי סופרים יותר מדברי תורה - ירושלמי ע"ז פ"ב, ה"ז; ברכות פ"א, ה"ד.

6. מדרש רבה קהלת פרשה ח פסקה ז

(ב) ר' נחמיה אומר ויתרון ארץ בכל היא דברים שתראה הן מיותרין בתורה כגון תוספות של בית רבי ותוספות של רגנתן הלכות גרים ועבדים אף הם נתנו למשה מסיני וכגון הלכות ציצית תפילין ומזוזות בכלל התורה הם כדכתיב (דברים ט) ויתן ה' אלי את שני לחות האבנים כתובים באצבע אלהים ועליהם ככל הדברים וכתביב (שם ח') כל המצוה אשר אנכי מצוה אתכם וגו' כל ככל דברים הדברים מצוה המצוה מקרא משנה הלכה תלמוד תוספות ואגדות ואפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לומר לפני רבו כולן נתנו הלכה למשה מסיני

7. ספר דובר צדק - פרשת אחרי מות אות ד

ודבר זה היה כשהגיעו להלכה אחת פירוש כי תורה שבכתב נקרא אמת שאין שום חולק בדבר והאמת הוא אחד. וכידוע שזהו מדת יעקב אבינו ע"ה שהוא יחוד דשמע ישראל. ובתורה שבעל פה הללו מטמאים והללו מטהרים וכו' כדאיתא בריש תגיגה (ג' ע"ב) דאין כאן הלכה אחת כי המחשבה העליונה משתנית מחזירתה מן המקבלים כפי ענין המקבלים. שגם בישראל שהם חומר פשוט שמקבל כל הצורות כגיל מכל מקום יש חילוקי נפשות ופרטים גם בחומר היולי זה שאינו מצד עצמם רק מצד ה' יתברך כידוע ומתבאר במקום אחר, רק אלו ואלו דברי אלוקים חיים פירוש אלוקים חיים לשון רבים שכולל הרבה מיני חיות [והיא ספירת החכמה כדאיתא בספר יצירה (פרק א' משנה ט') ועיין שם שזהו רוח הקודש] וזהו יחודא תתאה דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שגם כל הפרטים והחלוקים הכל מתיוחד כאחד והכל דברי אלוקים חיים, ודבר זה באמת למעלה מן השכל איך החפכים שניהם אמת וחרי האמת אי אפשר להיות רק אחד ואיך הנפרדים הם נפרדים ורבים והם גם כן אחד,